

arrangementerne, ville det for indkomstårene 1992 og 1993 have resulteret i et tabt skatteprovenu på ca. 2 mia. kr.

Lad mig afslutte min opsummering: Der har været behov for en helhjertet oprydning, og det har vi opfyldt, først og fremmest med skattereforen i 1993 og efterfølgende lovgivning. Men også administrativt har vi sadlet om og sendt et klart signal om, at snyderi ikke er acceptabelt.

Som lovgivere kan vi ikke stille meget op over for folk, der er fast besluttet på at bryde lovene. Vil politikerne ikke acceptere lovovertrædelser, må de derfor sørge for, at de myndigheder, der skal administrere lovgivningen, har gode værktøjer at arbejde med. Man har længe og forståeligt været tilbageholdende over for f.eks.

udveksling af oplysninger mellem myndigheder, for det har en ubehagelig klang af overvågningssamfund. Men i forbindelse med selskabstømmersagerne har vi kunnet se, at manglende samarbejde mellem myndighederne heller ikke fører noget godt med sig, i hvert fald ikke hvis vi vil forhindre de alt for kreative elementer i at bryde loven.

Det er en vanskelig balancegang, hvor begge hensyn skal vægtes; men jeg synes under alle omstændigheder, det er vigtigt, at borgerne kan stole på, at myndighederne handler, hvis der er tegn på grove misbrug. Der er nok også en vis beskyttelse mod gentagelser i fremtiden af tilsvarende forløb i det faktum, at selskabstømmersagerne virkelig har rettet søgelyset mod rådgivernes rolle. Det har givet rådgiverorganisationerne anledning til grundig selvransagelse, og de enkelte rådgivere vil nok i fremtiden være mere kritiske over for, hvem de samarbejder med og om hvad.

Selskabstømmersagerne, anpartsprojekterne m.v. har været en dyr erfaring for os alle. Vi satser hårdt på at beskytte de offentlige kasser, men det har, som jeg netop har redegjort for, også sine omkostninger. Til det er der kun at sige, at det er dyrt at rydde op, men det ville på alle måder være dyrere at lade være.

Forhandling

Frank Aaen (EL):

Jeg skal takke for svaret, som på mange måder kom udmærket omkring, selv om jeg nok synes, det kunne have været noget mere fyldestgørende, og jeg også nok mener, at der var lidt for stor venlighed over for den tidligere regering. Men

alligevel tror jeg, at efter den gennemgang, vi har hørt i dag, og efter at have læst det, der har været oprullet i pressen gennem en periode, kan de fleste forstå det råd, en skatterådgiver i sommeren 1990 blev citeret for at give daværende skatteminister Anders Fogh Rasmussen. Rådet var i al sin enkelhed: Meld dig til Fremmedlegionen!

Som bekendt meldte den daværende skatteminister sig ikke til Fremmedlegionen. Han måtte siden gå af på grund af en i virkeligheden ubetydelig sag om kreativ bogføring. Men set i lyset af det, vi ved i dag, kan man sige, at i den sag, der kostede den daværende skatteminister stillingen, skete der trods alt en form for bogføring i modsætning til i alle de tilfælde, hvor milliarder fossede ud af statskassen, uden at nogen hverken dengang eller i dag virkelig kan opgøre, hvor meget der forsvandt.

Som sagt forsvandt de fleste milliarder gennem lovlige huller og andre milliarder på grund af metoder, de fleste mener er klart ulovlige. Men selv her er der en diskussion mellem eksperterne, og i mange tilfælde er der slet ikke nogen sikkerhed for, hvad distolene vil nå frem til. Tag f.eks. den store diskussion, der er mellem folk, der kalder sig eksperter: Kan man lovligt sælge et overskud til kurs 5, til kurs 20, til kurs 40, eller måske til kurs 80? Kurs 40 er der mange tilhængere af: Jeg køber et overskud. Jeg skal bare have de 40 pct. til mig selv, jeg køber altså skattegælden og beholder 40 pct. selv. Det eksempel viser, hvor stor usikkerhed der var og på nogle områder stadig er i lovgivningen.

Vi er også allerede nu flere gange stødt ind i det spørgsmål, om det er for svært at bevise, at der er foregået noget kriminelt. Det er ikke nok, at vi kan se, der var et misbrug af lovgivningen, og det er ikke nok, at vi kan se, at det misbrug blev gennemført med meget komplicerede transaktioner og gav den, der stod for det, et helt uventet millionbeløb i lommen. Hvis ikke vi også kan bevise, at det var bevidst, vedkommende gjorde alt det snedige, er det svært at få vedkommende dømt. Der er faktisk tale om meget komplicerede ting, som jeg tror vi kommer til at arbejde med i lang tid, også på det mere principielle plan.

Hvis vi skal forstå, hvad der skete dengang i 1980'erne og 1990'erne, tror jeg måske, at professor Ole Bjørn, der i dag er formand for Ligningsrådet, sådan set har givet den bedste sammenfatning. Han sagde til Jyllands-Posten for godt et år siden, at vi accepterede disse projek-